

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 394/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због три кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.М., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 3682/13 од 14.01.2014. године, у седници већа одржаној, 22.05.2014. године, једногласно, је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. и **УТВРЂУЈЕ** да је на штету окривљеног Д.Р. повређен кривични закон из члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку у вези члана 170. став 1. Кривичног законика, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** пресуде Основног суда у Врању К 1033/13 од 22.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 3682/13 од 14.01.2014. године, тако што се окривљени Д.Р., на основу члана 423. тачка 1. Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

да је „У писменом допису који је написао, потписао и послао директору Хидроелектране Ђ. у К., који је заведен код Хидроелектране под бројем ... дана 26.11.2010. године, са умишљајем и у стању урачунљивости у истом навео да приватне тужиоце Ђ.Б., В.Б. и Б.М., све из С. следеће речи увреде: „Последњи пут сам Вам честитао на избору Ђ. и помоћника Ц. али сте одмах после тога направили страшну грешку враћањем на кључне позиције доказаних лопова са по десетину кривичних пријава који су само захваљујући лошем правосудном систему застареле или склоњене, а Ђ., Б. и Б. па још по неки остали на слободи. Да вас потсетим само на неке лоповлуке, темељни испуст на брани Л., са М. из Н., на хиљаде квадратних плочица, са десетине хиљада црепова, на тоне бакарних лимова, на безброј возила и грађевинских машина, на мерцедесе и ципове, на никад не уграђену разновразну опрему вредну на десетине милиона и тд.“, након чега је наставио да вређа овде приватне тужиоце Ђ.Б., В.Б. и Б.М., све из С., у писму речима: „Писао сам Вам о мућкама са агрегатом на П. и В., Ви сте им допустили да то омасове на свим централама, а сада планирају да већ уграђене мењају под паролом да су слаби уместо да граде мини централе за сопствену

потрошњу која је узгред буди речено вишеструко увећана од доласка Ђ. за директора. Али зато у највеће тргују локацијама за мини централе и то на објектима Хидроелектране В. са разним тајкунима и политичарима, успут тргујући и са боловањима иначе лажним, као и неплаћеним одсуствима ко зна још чиме, успут понављајући једне те исте послове сваке године док се милионска опрема упропашћује по магацинима неуграђена као нпр. Р. опрема за мерење кота и протока вредна преко ... швајцарских франака и ко зна шта још, вређајући на овакав начин приватне тужиоце, свестан забрањености свога дела желећи његово извршење.“

чиме би извршио три кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ приватни тужиоци Б.Ђ., Б.В. и М.Б., да сходно члану 265. став 3. ЗКП-а солидарно накнаде трошкове кривичног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 1033/13 од 22.10.2013. године окривљени Д.Р. оглашен је кривим због извршена три кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ па му је суд за свако од дело утврдио новчану казну у износу од по 10.000,00 динара, а затим га осудио на јединствену новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року новчана казна ће бити замењена казном затвора тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени Д.Р. обавезан је да суду на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, те да приватним тужиоцима Б.Ђ., Б.В. и М.Б. на име нужних издатака исплати укупно 208.960,00 динара, односно свакоме по 69.653,30 динара а приватном тужиоцу Б.Ђ. и износ од 700,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док су приватни тужиоци Б.Ђ., Б.В. и М.Б ради остварења имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 3682/13 од 14.01.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Д.Р. и потврђена пресуда Основног суда у Врању К 1033/13 од 22.10.2013. године.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 3682/13 од 14.01.2014. године бранилац окривљеног Д.Р., адвокат В.М., на основу члана 483. став 1. и 3. Законика о кривичном поступку поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку у вези члана 170. став 1. Кривичног законика, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 3682/13 од 14.01.2014. године и предмет врати на одлуку „органу поступка“ који ће жалбу усвојити и окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног,

адвоката В.М. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да није неопходно њихово присуство седници већа и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом повређена одредба члана 439. тачка 1. ЗКП-а у вези са чланом 170. став 1. Кривичног законика.

Наиме, чланом 170. став 4. Кривичног законика прописано је да се неће казнити за дело из става 1. до 3. овог члана учинилац, ако је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учињено у намери омаловажавања.

Дакле, одредбом члана 170. став 4. КЗ предвиђен је основ искључења постојања наведеног кривичног дела. Кривично дело увреда неће постојати уколико су кумулативно остварени објективни и субјективни услов. Објективни услов јесте да је увредљива изјава дата у оквиру једне од делатности и то озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива или политичке делатности и у одбрани неког права или заштити оправданих интереса. Субјективни услов јесте да код оног чија би изјава објективно представљала увреду неког лица, односно повреду његове части, није постојала намера омаловажавања.

У конкретном случају изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика. Наиме, изреком првостепене пресуде суд само утврђује да су чињенице изнете у писаном допису који је окривљени Д.Р. написао, потписао и послао директору Хидроелектране Ђ. у К. и који је заведен под бројем ... дана 26.11.2010. године, увредљиве за приватне тужиоце и да је окривљени тога био свестан, али не и то да су наведене чињенице изнете у намери омаловажавања, а код недостатка овог битног елемента кривичног дела - намере омаловажавања, нема ни кривичног дела. Осим тога, очигледно је, да је окривљени као радник В. ХЕ предметно писмо послао генералном директору указујући између осталог и на неправилности у раду приватних тужилаца, у циљу заштите оправданих интереса у предузећу у ком је радио.

С`тога се основано у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаном правноснажном пресудом суд повредио кривични закон на штету окривљеног Д.Р. из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, када је утврдио да су дела која су предмет оптужбе, кривична дела, па је Врховни касациони суд преиначио побијане пресуде и на основу члана 423. тачка 1. ЗКП-а, окривљеног Д.Р.

ослободио од оптужбе да је извршио три кривична дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Из изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП-а те члана 265. став 3. ЗКП-а у погледу трошкова кривичног поступка, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**